

DE STER VAN NEDERLAND

Immer Heer wil ik U dienen.

Niet door nood gedwongen wil ik
Biddend tot mijn Heiland gaan,
Niet uit wanhoop wil ik vragen,
Dat Hij mij terzij zal staan.

Niet wanneer ik lig gekluisterd,
Ziek, verzwakt, behoevend neer,
Niet als Hij mij heeft geteisterd,
Ga ik slechts tot mijnen Heer.

Niet als droefheid is gekomen.
Denk ik, dat mijn God nog is
Niet in angst zie ik mijn zonden
Vraag ik Hem vergiffenis.

Niet wanneer de plagen komen
Weet ik, dat mijn God nog leeft,
Niet wil ik gehoorzaam wezen
Als Hij mij kastijding geeft.

'k Wil den Heere immer dienen,
In mijn vreugde en verdriet,
'k Weet dat alles hier op Aarde
Door Zijn wil, aan mij geschied.

JÉBÉ.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang

No. 19

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.75 per drie maanden, f1.50 per half jaar en f3.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 · Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

INHOUD

IMMER HEER WIL IK U DIENEN	321
VAN EEN OUDE VERHANDELING OVER 1 CORINTHE XV: 29, 30	323
ZONDAGSRUST	326
VAN DE REDACTIE	328
VAN HART TOT HART:	
DE WONING VAN GOD	330
VOOR JONGE OOGEN:	
DE BESTE BIJBELVERTALING	331
VAN DE OVERZIJDE	332
RONDOM DE DOM	334
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	335

Zoekt gij een cadeau voor uw familie of vrienden,

Geeft dan een Zang- of standaardboek van de Kerk.

NEDERLANDSCHE ZENDING

Laan van Poot 292, Den Haag, Telefoon 393617

VAN EEN OUDE VERHANDELING OVER I CORINTHE XV : 29, 30.

Van de teksten, welke uitlegging den theologen veel hoofdbrekens heeft gekost en nog kost, is die van I Cor. 15:29 wel een der belangrijkste. Dat menigmaal pogingen zijn aangewend om tot een redelijke oplossing van dit probleem te geraken, getuigen de vele verhandelingen, die in den loop der tijden van de hand van godgeleerden hierover zijn verschenen. Sommigen hunner verklaren ronduit, dat zij voor een raadsel staan, anderen komen door redeneering tot een bepaalde conclusie. Zoo kwam mij een dezer dagen een verhandeling onder de oogen van een predikant, die in de laatste helft van de vorige eeuw een groote bekendheid als schrijver en redenaar genoot. De verhandeling is van 1890 en komt voor in „Theologisch Tijdschrift” van dat jaar en is dus reeds meer dan ’n halve eeuw oud.

Het is daarom zeer goed mogelijk, zelfs zeer waarschijnlijk, dat de meeste theologen van dezen tijd het niet met zijn verklaring eens zijn. Of dit al of niet zoo is, doet er nu niet toe; het is de merkwaardige conclusie, waartoe de schrijver komt, welke mij aanleiding geeft zijn lezing hier verkort weer te geven en hier en daar van commentaar te voorzien.

Het artikel ziet er zeer geleerd uit: het is doorspekt met Grieksche woorden en zinsneden. Ook het Latijn komt een enkele maal voor. De Grieksche woorden bleken mij, na deskundige voorlichting, grootendeels aanhalingen uit den Bijbel te zijn. Wen-

den wij ons thans tot den inhoud van het artikel.

De vraag: „Is hier sprake van alle dooden of van bepaalde dooden?” beantwoordt de predikant met te zeggen:

„Van bepaalde dooden is hier geen spraak; er wordt uitdrukkelijk gezegd, dat zij zich laten doopen voor de dooden, d.i. voor alle dooden, voor allen, die in den Heer gestorven zijn. Hebr. 12 : 23, Openb. 14 : 13.

Hier bemerkt de lezer reeds, dat de schrijver bij dat „doopen” niet aan den waterdoop wil denken. Immers: dien toch moeten zij, die „in den Heer zijn gestorven”, volgens zijn eigen leer, reeds hebben ondergaan. Het is echter mogelijk, dat ik mij vergis en dat deze tegenstrijdigheid den schrijver ontgaan is. Zijn later volgend betoog, dat men hier met den „lijdensdoop” heeft te doen, doet vermoeden, dat dit laatste het geval is. De opvatting, als zou de waterdoop voor ongedoopt gestorvenen een heerschend gebruik zijn in de apostolische gemeente, verwerpt hij dan ook.

Met blijk van instemming haalt hij Tertullianus¹⁾ aan, die in zijn werk: „De opstanding des vleesches”, o.m. zegt:

„Wanneer sommigen zich zelfs voor gestorvenen laten doopen, zoo willen wij nagaan, of dit met grond geschiedt. Zooveel is evenwel zeker, dat zij dit gedaan hebben met het oog op de hoop der opstanding, in de meening, dat een plaatsvervangende doop nut

kon doen voor anderen.” Elders zegt T.: Derhalve is voor **dooden gedoopt worden** zoo veel als voor lichamen gedoopt worden, want wij hebben aangetoond, dat het lichaam dood is. Wat zullen zij doen, die voor lichamen gedoopt worden, indien de lichamen niet opstaan?” Hier van zegt de schrijver: Hij zelf (Tertullianus dus) meent, bij dit gebruik, welks bestaan hij uit 1 Cor. 15 schijnt te hebben afgeleid, te moeten denken aan een navolging van de in de maand Februari bij de Romeinen gebruikelijke doodenoffers. Alle verdere berichten dagteekenen uit betrekkelijk laten tijd. Zij maken het voor mij volkomen zeker, dat dit bijgeloofig gebruik inderdaad hier en daar aangetroffen werd.”

Uit de verschillende aanhalingen, die de schrijver ons dan voorlegt van verschillende andere schrijvers uit de oudheid, blijkt dat het juiste begrip van de beteekenis van 1 Cor. 15:29 vrij spoedig verloren is gegaan. Meerdere uitleggingen worden gegeven: de doop voor (ten behoeve van) de dooden, de doop van de dooden zelf, de doop der levenden boven of over de graven der afgestorvenen.

Chrysostomus²⁾ beschrijft uitvoerig „het comediespel” van den **baptismus vicarius** (den plaatsvervangenden doop) bij de Marcionieten.³⁾ Ook veroordeelde het Concilie te Carthago in 307 dit bijgeloof met de woorden:

„Men moet er ook voor oppassen, dat onze broeders in hun zwakheid niet gelooven,

dat dooden gedoopt kunnen worden, wanneer zij bemerken, dat de eucharistie aan dooden niet gegeven wordt.”

Een ander schrijver, thans van den modernen tijd, dien de geleerde voorts aanhaalt, n.l. Steitz, vindt het doopen voor de dooden van 1 Cor. 15:29 duister en raadselachtig. „Want”, zoo zegt hij, „als de taalkundig juiste verklaring in de plaats van **afgestorvenen**, een onwaardige voorstelling is, waaruit Paulus onmogelijk op zulk een wijze kon redeneeren, alsof dit gebruik recht van bestaan had, zoo druischt de andere verklaring: **over de graven der afgestorvenen**, wel niet onvoorwaardelijk tegen het spraakgebruik in, maar zij laat de vraag onbeantwoord, hoe op zulke plaatsen het toen nog zoo wezenlijke onderdompen mogelijk was.”

De predikant is na het vorsch en in oude en nieuwere beschouwingen niet zoo heel veel wijzer geworden, hetgeen blijkt uit den aanhef van zijn eigen meening, die nu gedeeltelijk volgt.

„Eén ding staat vast: de wijze, waarop Paulus de ongeloofigen in het stuk der opstanding bestrijdt, verbiedt beslist de onderstelling, dat hij **ex consessis** zou geredeneerd hebben uit een bijgeloofig en door hem zelve afgekeurd gebruik.”

Paulus deed hier geen concessies. Ik zou hier echter willen vragen: „waar kan men vinden, dat Paulus het doopen voor de dooden afkeurde?”

Nu volgt een redeneering, die niet zoo gemakkelijk is te volgen.

„Zij, die zich voor de doo-

den lieten doopen", zoo vervolgt de schrijver, „waren klaarblijkelijk menschen, die juist om deze reden en bij hem (Paulus) en bij deze ongeloo- vigen in hoog aanzien stonden. Immers, werd hier gesproken van een gedoopt worden voor de afgestorvenen, iets, hetwelk hij zelf als een bijgeloovig ge- bruik moest afkeuren: hoe kon hij dan in 's hemels naam wanen, dat de ongeloo- vigen aan zulk een argument eenige waarde zouden hechten? Niet te gelooven aan de opstanding der dooden sluit immers de veroordeeling van het zich laten doopen voor de dooden als dwaasheid in zich."

Neem een oogenblik aan, dat hier werkelijk van den waterdoop sprake is, dan zou volgens den schrijver de be- doeling van Paulus geweest zijn: „Hoe kunt ge met zulk een dwaas argument bij een ongeloo- vige aankomen? Hij gelooft immers niet in de op- standing! Wilt ge hem dan dat geloof geven door te wijzen op een bijgeloovig gebruik? Wees toch wijzer! Niet te gelooven in de opstanding der dooden sluit immers de veroordeeling van't zich laten doopen voor de dooden als dwaasheid in zich!"
Wij moeten bij het volgen van

dezen gedachtegang twee dingen goed in het oog houden:

1e. Paulus doet den ongeloo- vigen geen concessies.

2e. Hij bedoelt met zijn woor- den niet den werkelijken plaats- vervangenden doop door „toen nog zoo wezenlijke" onderdompe- ling. Indien het wel zoo was..... dan, ja dan volgt de onvermijde- lijke conclusie die in de laatste zin ligt opgesloten, doch voor niets ter wereld mag worden aan- vaard, n.l.: **wel te gelooven in de opstanding der dooden sluit im- mers de aanvaarding van het zich laten doopen voor de doo- den als wijsheid in zich!!**

Hier is alzoo niet sprake van den waterdoop.

Het **wat zullen zij doen**, laat deze verklaring niet toe. „Im- mers", zoo wordt als toelichting van deze bewering gezegd, „im- mers als er geen opstanding der dooden was, ja dan hadden zij, die zich voor de dooden lieten doopen, wel een nuttelooze han- deling verricht, maar deze hande- ling had voor henzelfen geen enkele nadeelige consequentie; wat ter wereld kon hen dan zoo in verlegenheid of radeloosheid brengen, dat zij moesten zeggen: „Wat moeten wij doen?"

Indien niet aan den waterdoop mag worden gedacht, aan welken doop dan wel?

(Wordt vervolgd).

1) Tertullianus, geboren ongeveer 160 te Carthaga als heiden. Wordt later Christen en treedt in 197 op als verdediger. Hij is een van de scherpzinnigste oud-christelijke auteurs.

2) Chrysostomus (Johannes), Patriarch van Konstantinopel, geb. te Antiochië ongeveer 345, gest. 14 Sept. 407.

3) Marcionieten. Volgelingen van Marcion, stichter van het Marcionitisme, gest. ongeveer 170, reeder, zoon van den bisschop van Sinope (Noordkust van Klein-Azië).

ZONDAGSRUST.

Hoe heerlijk te rusten
 Na 't werk van de week,
 Hoe heerlijk te luist'ren
 Naar 'n genotvolle preek.
 De Zondagsrust, doet er,
 Het lichaam zoo goed,
 En is zoo onmisbaar
 Voor 't menschlijk gemoed.

Een wand'ling naar buiten
 Met vrouw en met kind
 Na kerktijd te maken,
 O, wie dat niet mint
 Moet zonder gevoel zijn,
 Mij streelt dat genot
 Zoo samen de schepping
 Genietend van God.

Wat is hij gelukkig
 Die telkens één dag
 Van 't Zevental vrij is,
 Zich mensch voelen mag.
 Wat biedt hem de vrijheid
 Weer kracht en weer lust
 Heil dus den Zondag
 Den Zondag van Rust.

Zes dagen te werken
 Zoo veel men maar kan,
 Dit toch, is de roeping
 Voor vrouw en voor man.
 Maar gedenk toch den Sabbath
 Zoo luidde 't weleer
 Dat Gij dien steeds heiligt
 Die les gaf de Heer.

Tot zegen der Menschheid.
 Opdat na de rust
 Des Zondags, weer telkens
 Gewerkt wordt met lust.
 Wanneer dan de kerkklok
 Des Zondags weer luidt,
 Is 't heerlijk te weten
 Wat of dat beduidt.

Hij roept, komt, komt allen
 Tot lof en tot eer
 Tot bidden en danken
 Tot God, uwen Heer.

U KOMT!

Natuurlijk

is U al lang op de hoogte met het groote O.O.V.-gebeuren, want snel ging de blijde mare door het gansche land:

Zondag 12 Oct. '41 een O.O.V. Conf. te Rotterdam

De Vereenigde Koren Zingen
(± 100 medewerkers)

kortom **weer een zaal**
vol **vuur der jeugd!**

De officieele lezing van de bekendmaking luidt:

Zondag 12 October 1941 wordt in ons kerkgebouw, Bas Jungeriusstraat Rotterdam-Overmaas de O.O.V.-openingsconferentie seizoen 1941-1942 gehouden.

Zondagmorgen 10 30 uur Zang- en Muziekprogramma

12.30—14 uur Ambtenaren- en Ambtenaressenvergadering van alle Ambtenaren(essen) der O.O.V. in de Nederlandsche Zending.

Ook gemeentebesturen hartelijk welkom.

15—18 uur Groote namiddagdienst met medewerking van de Zangkoren.

1 OCT. 1941

VAN DE REDACTIE TEVREDENHEID.

Er bestaat een oude legende, die luidt: Daar kwam voor de treden van Gods troon een groote schare menschen, zwaar belast en beladen en klagend en twistend. God vroeg: „Mijn kinderen, waarom komt ge zoo hier?” — Allen riepen dooreen: „Mijn last is te zwaar, mijn buurmans last is veel lichter! Mijn juk is veel te hard, het juk van die andere is veel zachter! Mijn kruis duurt al zoo lang, mijn vriend was veel sneller verlost! Waarom? Ge zijt onbillijk en onbetrouwbaar. Waarom? Het gedreun van hun roepen vervulde de ruimte. God vroeg: „Weet ge, mijn kinderen, wat in de pakken zit die ge draagt? Van welk hout de kruisen zijn?”

Ze antwoordden: „Lang geleden hebben we ze wel eens bekeken, nu sjouwen we er maar mee voort!” — Anderen spraken: „Wat doet het hout er toe? Het zijn kruisen! dat is genoeg.” — God sprak: „Legt allen uw lasten en kruisen neer. Ge hoeft niets meer te dragen. Leg ze alle bijeen op dien heuvel waar dat eene groote kruis staat.” —

De menschen drongen dooreen naar die plaats en wierpen alle lasten neder. Ze gingen zingende den weg terug die ze gekomen waren. Niemand keek meer naar God om.

Na langen tijd kwam wederom een groote schare menschen voor de treden van Gods troon. God vroeg: „Mijn kinderen,

waarom zijt ge gekomen?” Allen riepen dooreen: Ge hebt ons bedrogen, we gingen verheugd heen, maar er is geen licht nu het niet meer donker is; geen bevrijding nu we geen moeiten meer hebben. Er is geen vreugde nu er geen leed meer is. Er is niets dan eten en drinken en slapen en lachen. We dachten dat we in het Paradijs zouden zijn, maar we vervelen ons, het is eentonig. Er kwam een glimlach op Gods aangezicht. „Daarom had ik u er uit verdreven, mijn kinderen”, sprak Hij zacht. „Wat wenscht ge nu?” — Ze aarzelden. Dan riepen sommigen: „We willen weer lasten te dragen hebben. Maar andere lasten als vroeger. Andere!”

God sprak: „Ga naar den heuvel en kies uzelf een last of een kruis. Zij drongen dooreen om tijdig te kiezen, en gingen zingende den weg terug die ze gekomen waren, zonder meer naar God om te zien.

Na geruimen tijd kwam wederom een groote schare menschen, klagend en twistend, voor de treden van Gods troon. God vroeg: „Mijn kinderen, waarom zijt ge hier?” — Een geroep weerklonk: „We hebben niet goed gekozen. Ge hebt ons geen raad gegeven. De lasten passen niet op onze schouders, de kruisen evenmin. Ge hebt ons bedrogen.” — Gods aangezicht blonk. „O mijn kinderen!” sprak Hij mild, „leg alles wederom

neer en kies opnieuw. Vergeet echter niet de inhoud van pakken en zakken en de kruisen goed te bekijken." — Het werd stil op den heuvel. Er klonk getwist noch geklaag; met ernstige oogen zochten de menschen in den inhoud der pakken, en bevoelden het hout van de kruisen. Het werd zoo stil, dat de geluiden der aarde opklonken tot Gods troon. De menschen hoorden ze ook. We moeten gaan, sprak er één. Wij zijn daar noodig. Driemaal zijn we hier geweest. Er valt niet te kiezen. We zijn klaar. — Ieder nam met

rustige oogen het pak, zak of kruis, waarmee hij de eerste maal gekomen was. Ze gingen den weg terug. Ze zongen niet. Maar iedereen boog, voor het scheiden, eerbiedig zijn hoofd voor God.

Zullen we ons aansluiten bij de menigte uit de legende of onze kruisen en lasten bevoelen en betasten en God loven dat Hij ons kracht naar kruis gegeven heeft en geven zal zoolang wij tevreden zijn met datgene wat Hij ons heeft toegedacht.

T. C. H.

Gezamenlijke opzegging voor de maand October.

AVONDMAALSVERS.

Ja, tot vergeving onzer schuld,
Werd Jezus dierbaar bloed geplengd,
En daarom gaf Hij met geduld
Het offer, dat ons 't Leven brengt.

Hij die getrouw is en volhardt zal
de wereld overwinnen.

L. en Verb. Afd. 63 vers 47:

Ons Taalhoekje.

Hoe is het nu?

Het woord **welke**. Dit onfraaie woord ontvangt tegenwoordig veel meer belangstelling dan het rechtens toekomt. Het woord is niet bepaald fout, maar maakt de spreektaal boeikerig. Het is een betrekkelijk voornaamwoord, althans in den zin, die hier wordt bedoeld. Heeft het betrekking op een persoon, dan wordt de zin zelfs leelijk.

De heer X. welke een been brak, loopt met behulp van een kruk. Het woord **die** is hier verre te verkiezen boven **welke**.

Geen rust! Neen strijd! strijd voor het goede, voortdurende strijd!
Multatuli.

Ons succes schrijven wij aan ons zelf toe; onze ongelukken aan het noodlot.
Seneca.

Wie 't goede doet, opdat God hem loonen zal, maakt juist het goede tot iets kwaads, tot handel.

Multatuli.

VAN HART TOT HART.

DE WONING VAN GOD.

„Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen” — Psalm 91 : 1.

Er zijn op aarde vele plaatsen, plekjes en personen, die ons lief en dierbaar zijn, en waaraan wij met ons geheele hart gehecht zijn.

De plaats waar eens onze wieg stond zal ons steeds bij blijven en de ouderlijke woning, waar wij als kind de heerlijkste en heiligste oogenblikken doorleefd hebben, zullen wij nimmer vergeten.

Wellicht, dat ge wel eens van meening was, dat ge op die plaats door uw ouders niet goed bejegend werd, omdat zij u vermaanden, wanneer zij zagen, dat ge deedt, wat niet goed was en gij u wel zoo verstandig waande, uw eigen weg te kiezen.

Denk dan altijd, dat zij dit gedaan hebben voor uw eigen behoud en om de liefde van hart tot hart vaster aaneen te smeden, en de woning waarin ge verkeerde en opgroeide tot een voorportaal des hemels voor u te maken.

Eerst dan leeren wij deze plaats in haar volheid waardeeren, wanneer zij gemist moet worden.

Hoeveel waarde kan voor ons de plaats hebben, waar wij voor het eerst van het Evangelie hoorden, en waar wij den ouden mensch deden begraven om in nieuwigheid des levens herboren te worden.

Hoe kan ons hart uitgaan naar een plaats waar onze geliefden vertoeven en wonen, en het graf waarin zij rusten. Groote offeringen zouden er voor gemaakt willen worden, wanneer wij hen van aangezicht tot aangezicht nog eens mochten begroeten.

Dit zijn allen plaatsen waaraan de heiligste en innigste herinneringen verbonden zijn.

* *

*

Toch is er een plaats, die u nog veel heiliger en liever is, althans moet zijn, en dat is de woning waar God woont.

Hoevele keeren is deze woning door u in gebed gezocht geworden?

Is het niet, toen gij in nood verkeerde over hen die u lief en dierbaar waren, toen gij aan het ziekbed zat, in zorgen verkeerde. Toen dreef de angst en begeerte u naar de geliefde woning van God, waarvan gij alleen heil en uitkomst verwachtte.

Waarom zoeken wij dan elken dag bij vernieuwing de woning van God, die ons veel liever en heiliger moet wezen?

Omdat wij dit beschouwen, gelijk de Psalmist, als een schuilplaats des Allerhoogsten, en daarin kunnen vernachten in de schaduw des Almachtigen.

Een plaats, die aan de gehoorzamen zal worden toegewezen in de eeuwige woningen, die Christus voor ons bereid heeft,

toen Hij zeide: „In Mijns Vaders huis zijn vele woningen, anderszins zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te be-reiden.”

Een schuilplaats in dit leven te hebben is het grootste en het heiligste wat ons geschonken kan worden.

Laten anderen hun vreugde zoeken in de wereld, en een plaats zich veroveren welke zij eenmaal weer zullen moeten afstaan.

Wij zoeken vreugde en een schuilplaats die eeuwigdurend is, waarvan Christus bad: „Vader, Ik wil, dat waar Ik ben ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij Mijne heerlijkheid mogen aanschouwen.”

Ook daarin zullen vele plaatsen, plekjes en personen zijn, die

ons lief en dierbaar zijn, maar niet om al deze weer te moeten verlaten en te verliezen, maar om te behouden en met elkander te zijn in eeuwige blijdschap en heerlijkheid.

Wanneer God u vermaant en beproeft, denk dan ook, dat Hij dit doet voor uw eigen behoud, en om de liefdebanden van hart tot hart vaster en hechter te maken.

Zoekt gij bescherming?

Bij God is een schuilplaats waarin gij vernachten kunt.

Zoekt gij een eeuwige woning?

Tracht dan de woning waarin God woont te verkrijgen.

Dit zullen de plaatsen blijken te zijn welke de grootste waarde in het toekomstige leven zullen hebben.

J. Schipaanboord.

Voor jonge Oogen

De beste Bijbelvertaling.

In het Noorsche Zendingsbladje „Lys over Norge”, dat voor de Noorsche Zending is wat onze Ster is voor de Nederlandsche Zending, staat een aardig vertellinkje, dat hierbij in vrije vertaling volgt.

Lys over Norge beteekent: licht over Noorwegen.

Eens zaten eenige mannen over den Bijbel te praten, zoo luidt het verhaaltje, en welke vertaling van dat heilige boek naar hunne gevoelens de beste was. De een zeide dat de Noorsche de beste was, een ander de Duitsche, terwijl een derde aan de Hollandsche de voorkeur gaf.

„Ik acht die van mijn moeder

de beste”, sprak weer een ander.

„Wat bedoel je daarmee?” vroeg men hem verbaasd. „Uw moeder heeft toch den Bijbel niet overgezet?”

„Jawel”, klonk het antwoord, „zij heeft hem voor ons kinderen overgezet in het dagelijksche leven. Zij leefde waarlijk volgens de Heilige Schrift. Al wat zij sprak of deed was een vertaling van het Bijbelwoord.”

Kan dat ook van u gezegd worden? vraagt de redacteur. U weet wat er geschreven staat: „Niet een iegelijk die zegt: Heere, Heere!..... maar die daar doet den wil Mijns Vaders.”

Oom Ben.

VAN DE OVERZIJDE.

*Daar was de deur waarvoor 'k geen sleutel vond,
't Gordijn waarvoor ik als een blinde stond.*

In het (Amerikaansche) Readers Digest-nummer van Juli 1938 werden onder de titel: *Beyond the Veil of Life* (Achter den Levensvoorhang) de volgende vier merkwaardige en interessante uittreksels uit evenzoveel boeken bijeengebracht. Ze werden afgedrukt zonder eenig commentaar. Niet alleen zijn ze op zich zelf al duidelijk genoeg, maar zeer waarschijnlijk gingen de uitgevers van de loffelike stelling uit, dat men bij geloofszaken een ieder vrij dient te laten zijn eigen conclusies te trekken. (Vertaler.)

Op een Decembervormiddag liep ik langs Michigan Boulevard in Chicago, toen eensklaps straat en menschen uit mijn oog verdwenen. Vóór mij, als op het witte doek van een bioscoop, ontrolde zich een grasstreep met een ijzeren hek; drie jonge boompjes in voorjaarsgroen stonden aan de eene zijde; in de verte zonden fabrieksschoorsteen rookpluimen omhoog. Bij de boomen stond een kringetje van in het zwart gekleede mannen en vrouwen, en op den weg bij het gras bevond zich een limousine, waaruit twee mannen en een vrouw stapten, allen in het zwart gekleed. De vrouw was ik. Minzaam drongen de mannen mij naar voren totdat ik mij onder de anderen bevond, waar ik in een in het gras gegraven kuil keek, zoowat twee voet in het vierkant, waarin iemand met oneindige teederheid een kleine doos of kistje neerliet. Wat moest ik daar doen? Ik herkende de gezichten van mijn man's familieleden met tranen overdekt en bedroefd.

Alleen **hij** ontbrak. Toen wist ik wat er in de doos was.

De werkelijkheid van Michigan Boulevard gleed voor mijn oog terug. Mijn gezonde verstand zeide mij, de heele zaak als ijle damp uit mijn gedachten te verdrijven, geboren uit heimwee naar mijn echtgenoot.

De volgende Februari ontving ik bericht uit China dat mijn echtgenoot gestorven was en dat men zijn asch naar Chicago had opgezonden. Op 30 Mei ging ik met mijn schoonbroeders, in een limousine, naar de Rosehill begraafplaats, die ik nooit van te voren gezien had. De mannen begaven zich uit het rijtuig en wachtten op mij. Voor een moment kon ik mijn oogen niet opslaan. Ten laatste keek ik op: daar was het voorjaarsgras, daar de drie jonge boomen en de schoorsteen in de verte. En daar was de kleine vierkante kuil, net groot genoeg voor het kistje met mijn mans asch.

Op dien Decemberdag had ik over de brug des tijds heen ge-

zien naar dezen dag, die een bepaald bestekdeel van mijn leven afsloot.

(Irene Kuhn, Assigned to Adventure).

Enkele dagen vóór zijn vermoording vertelde Abraham Lincoln aan een vriend: Ward Hill Lamon genaamd, en aan Mevrouw Lincoln een droom dien hij had gehad. „Ik ging van kamer tot kamer door het Witte Huis en er was geen levende ziel te zien, maar het geluid van snikken trof mijn oor onder het gaan totdat ik de Oostkamer binnentrad. Daar stond een katafalk, vóór mij, waarop een in begrafeniskleeren gewikkeld lijk rustte. Rondom de baar hielden

soldaten de wacht; en daar was een mensschenaar: sommigen staarden met bedroefdheid op het lijk, dat daar met bedekt gelaat lag; anderen schreiden.

„Wie is er dood in het Witte Huis?” zoo richtte ik mij tot een van de soldaten.

„De President”, antwoordde hij. „Hij werd door een moorde- naar gedood!”

Toen kwam er een luide uitbarsting van smart uit de menigte, die mij deed ontwaken. Ik sliep dien nacht niet meer, en hoewel het maar een droom was, heeft die ondervinding mij sinds dien tijd ongewoon gehinderd.

*(Clara E. Laughlin,
The death of Lincoln)*

(Vertaald door K.)

Belangrijke datums voor October.

- 1 OCT. 1913. — Het zeemeewen-monument op het Tempelplein, Salt Lake City, Utah, werd onthuld.
- 3 OCT. 1806. — Olivier Cowdery, een van de drie Getuigen en schrijver en vriend van den Profeet Joseph Smith, werd te Wells, Rutland, Vermont, geboren.
- 4 OCT. 1867. — De eerste algemeene Conferentie in de nieuw-voltoide Salt Lake Tabernakel werd gehouden. Dit vergadergebouw, een van de groots'e in de wereld, meet 250 bij 150 voet en is 68 voet hoog. Vanwege zijn constructie is het, wat accoustiek betreft, een van de volmaaktste gebouwen in de wereld. De tabernakel biedt plaats aan ongeveer 8000 personen.

Een verbazend groote stapel nieuws is te verwerken — nieuws dat waard is om onder de oogen der Ster-lezers te komen. Maar — wij zullen U niet te veel vermoeien, en ons nieuws in telegramstijl neerschrijven.

Allereerst nemen we afscheid van „de Nephieten” voor de tijd van eenige maanden. Zij zetten kalm hun training voort deze winter, om met nieuwe moed volgend jaar het groene tapijt te betreden. Alles bij elkaar was dit jaar één groot succesjaar. Hoe trotsch gevoel je jezelf, als je met 20—0 achterstaat en je den tegenstander hoort zeggen: „Wat blijven die kerels sportief.”

En het officieele orgaan der Ned. Honkbalbond schreef: „dat de Nephieten graag geziene en sympathieke tegenstanders zijn.”

Dat gezegde klinkt aangenaamer dan de melding van 100 overwinningen in onze Nephieten ooren!

Het jeugdwerk vierde de 63e jaardag. Ook in Utrecht bleek op de herdenkingsavond hoe jeugdig een 63-jarige nog aan kan doen.

Een aardig programma was door Zr. van Dee bereid. Och, een ieder weet en wist dat het spel van kinderen nu eenmaal niet volmaakt is.

Maar héél Utrecht vond toch het program wèl de moeite waard.

Ook de Z.H.V. vierde haar verjaring op passende wijze. Onze actieve zusters zullen eens apart besproken moeten worden.

Het moeizaam tot stand gekomen mannenkoor schijnt er in te gaan. De leden bezoeken uit eigen beweging de repetities. Alleen ingewijden weten wat dat in Utrecht beteekent.

Toen hier nog een zangkoor was, werden er extra ambtenaren vergaderingen gehouden, waarin werd medegedeeld dat toch de ambtenaren der diverse organisaties voorbeelden moesten zijn, dat zij ook de zangkunst moesten ondersteunen.

Prachtige toespraken werden gegeven, waarin de zangkunst zeer hoog (en terecht!) werd geprezen. Al het mogelijke werd gedaan en alle denkbare advocaterie werd aangewend om de leden naar de zangrepetitie te sleuren, met het gevolg dat de leden aan hun befaamde „vrije wil” gingen twifelen, en de zangklas spoedig ontvolkt was.

En nu... nu zeggen onze jongemannen: fijn Donderdag gauw eten en dan gauw zingen. En ieder weet dat deze liefde voor het mannenkoor ongeveinsd is.

Rotterdam's zangkoor behaagde het in ons Utrecht te komen zingen. En hoe te zingen! De Stichtenaren hadden maar één woord er voor: „schitterend”.

Namen zullen we niet noemen, we vreezen er dan een te vergeten, maar — Rotterdam..... Hulde!

Als de Domstedelingen hadden mogen handelen naar hun gevoel, toen bekend werd gemaakt, dat te Rotterdam een O.O.V.-openingsconferentie zal plaats vinden, dan waren zij zeker als één man opgestaan, en hadden gedanst van vreugde. Hoe klonk het als muziek in hun ooren: „We gaan naar Rotterdam.”

Weer worden thans allerlei verhalen gedaan, over die befaamde conferenties. Weer herinnert men zich zoo héél veel wedstrijd lief en leed.

Eén ding staat vast. Het aantal thuisblijvers zal makkelijker te tellen zijn dan het aantal optrekkers.

Alles ten spijt, wij gaan naar Rotterdam. **Zoo is het!**

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Groote doopvergadering te Schiedam.

Op Zondag 21 September j.l. werd te Schiedam een doopvergadering in het Sportfondsenbad gehouden, waarbij ongeveer 300 bezoekers, waaronder vele Kerkleden, aanwezig waren.

Onder de grootste stilte werd deze vergadering, welke onder leiding stond van den Zendingspresident Ouderl. J. Schipaanboord, geopend, die verzocht te zingen het lied „Wat is het Evangelie”. Gebeden werd door Oud. A. Hekking, vice-president van de gemeente Rotterdam.

Door Oud. J. Schipaanboord werd het doel van deze plechtigheid uiteengezet. Wij volgen het voorbeeld van Christus, aldus spreker, die door Johannes gedoopt werd, en zeide „Want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen.”

Onder de grootste aandacht werd nu overgegaan tot de doopplechtigheid van 17 personen.

Daarna sprak Oud. A. D. Jongkees, 1e raadgever van het Zendingsbestuur enkele slotwoorden, waarna gezongen werd „O zeg wat is waarheid” en gedankt door Oud. J. Claus, gem. president van Den Haag.

Hierna volgde de avondsmaalsvergadering in de gewone zaal van het Kerkgebouw te Schiedam, welke voor dien avond te klein bleek te zijn. Met spoed werd nog voor stoelen gezorgd, maar toch moesten zich nog enkelen met een staanplaats tevreden stellen.

In deze vergadering werden alle personen op de gebruikelijke wijze tot lid van de Kerk bevestigd.

In verband met het reeds zeer ver gevorderd uur, werden nog enkele woorden gesproken door het Zendingsbestuur, de ouderlingen Vlam, Jongkees en Schipaanboord.

Het Rotterdamsche Zangkoor verleende dien avond medewerking, door het zingen van een viertal liederen, welke onder leiding van Zuster v. Vliet met toewijding gezongen werden.

Als of er een groote conferentie gehouden was geworden, zoo verlieten alle aanwezigen het Kerkgebouw.

Na regen komt zonneschijn.

Dit hebben de Heiligen te Helder op Zondagmorgen 14 September j.l. ondervonden, toen op een bijzondere vergadering 2 leden van het Zendingsbestuur aanwezig waren n.l. president ouderling J. Schipaanboord met zijn 2e raadgever ouderling P. Vlam.

Reeds voor den ingang van het intieme vergaderlokaal in de Janzendwaarsstraat, het kleine zaaltje dat voor de meeste Helderschen een dierbaar plekje is geworden, werden elkanders handen gedrukt en allen waren onder den indruk om weer bij elkaar te zijn en te komen luisteren naar de klanken van het Evangelie.

De begroeting op dezen regenachtigen morgen werkte als een zonnestraal in de harten van hen, die zoolang op deze gelegenheid hadden gewacht.

Om half elf werd de vergadering door den gemeente-president ouderling N. Snel met het zingen van alle drie verzen van lied no. 60 „Wij danken U Heer, voor profeten” geopend.

Diaken P. Prins vroeg den zegen.

Als avondmaalslied werden de verzen

1 en 3 van no. 89 „Bij het avondmaal” gezongen.

Voordat door president Schipaanboord en raadgever Vlam den zegen over het brood en het water werd gevraagd, las ouderling Snel enkele verzen uit hoofdstuk 18 van Nephi III uit het Boek van Mormon voor.

Na deze plechtigheid werd er bekend gemaakt, dat men voorloopig om de 14 dagen zal trachten te vergaderen.

Namens de aanwezigen werden de broeders van het Zendingsbestuur hartelijk welkom geheeten en werd het woord gegeven aan ouderling P. Vlam.

Spreeker vertelde, dat het hem als geboren Helder, steeds een bijzonder genoeg deed om voor de Heiligen, waarmede hij zooveel lief en leed had gedeeld, te mogen spreken; vooral na hetgeen er de laatste maanden in Den Helder gebeurd was.

Het voorrecht dat de Heiligen hebben om elkaar broeder en zuster te noemen kwam juist dezen morgen bij de begroeting tot uiting.

Wij zijn geestelijk broeders en zusters van een geestelijken Vader. Daarom moeten wij trachten elkaar niet uit sleur broeder of zuster te noemen.

Zooals bekend is het een eigenschap van spreker om het ernstige met het geestige op doeltreffende wijze te combineeren. Dit bleek wederom, doordat hij enkele zinnen verklapte uit een brief welke een Helderse zuster aan hem geschreven had gedurende den tijd dat er niet vergaderd werd.

..... ons verlangen om te vergaderen wordt steeds grooter, hè..... konden wij maar weer eens naar uw **vermaningen** luisteren, zooals U altijd deed, wanneer wij gekibbeld hadden.

Deze toespraak werd beëindigd met de wensch om het evangelie aan alle vrienden en kennissen uit te dragen.

Als tusschenlied werden het 1e en 2e vers van no. 49 „Gods geest brandt in 't Harte” gezongen.

President J. Schipaanboord zeide o.a.

in de laatste toespraak, dat hij zich onder goede Heiligen der Laatste Dagen aanwezig voelde en zette uiteen hoe hij zelf tot het evangelie was gekomen. Het was voor de Heiligen een voorrecht om een gezellige vergaderzaal te hebben te midden van een stad waar vele huizen en gebouwen onbewoond of stuk geschoten waren.

Bij zijn aankomst trof het spreker om het bekende opschrift te lezen na verschillende bijna uitgestorven straten doorgewandeld te hebben n.l. „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen”.

Dat de Heiligen dit kostbare bezit mochten waardeeren door de vergaderingen trouw te bezoeken en de zegeningen, verbonden aan het evangelie te smaken. President Schipaanboord eindigde met het verzoek om als slotlied no. 25 „Zullen wij elkaar ontmoeten” te zingen.

De woorden van deze godsmannen zullen wel tot aller harten zijn doorgedrongen, dit was te merken bij het zingen van het lied „Ja ik wil, ja ik wil U daar ontmoeten”.

Leeraar J. Kwast eindigde met dankzegging.

Ordering.

Te Delft werd op 14 September 1941 br. J. A. v. d. Toolen tot Diaken geordend door br. J. M. P. J. Verstege.

Huwelijksinzegening.

Op Vrijdag 19 September 1941 werd te Utrecht het huwelijk ingezegend van br. L. Roos en zr. G. Copier. Voor deze plechtigheid was van de zijde van familie- en kerkleden groote belangstelling.

Wij wenschen het jonge paar Gods keurzegeningen op den ingeslagen weg.

Adresverandering.

Het adres van den gemeentepresident van Amsterdam W. N. Smits is Weteringschans 101.

Onuitputtelijke, volhardende goedheid en welwillendheid bezitten een wonderdadige kracht, waaraan niets ter wereld weerstand bieden kan en die de machtigste vijanden overwint.

Boedha.

Wie het beste wil, moet vaak het bitterste verdragen.

Lavater.